

8. LUKU

MUITA TÄRKEITÄ ESIKUVIA

Esikartanon patsaat — Valkoiset kangasaidat — Hopeahakaset — Oven pihtipielet pyhässä ja kaikkein pyhimässä — Kultainen pöytä — Kultainen kynttilänjalka — Vastakuvallisia pappeja, jotka näkevät syvyydet ja leviittoa, jotka eivät näe niitä — Kultainen alttari — Liiton arkki kaikkein pyhimässä — Arkin sisältö ja sen merkitys — Armoistuin — Molemmat kerubit — Tahraton pappi — Salaisuus, joka on ollut kätkeytyneenä aikojen alusta asti

ME OLEMME tahallisesti laiminlyöneet antaa edellisessä mitään selitystä muutamista mieltä kiinnittävistä yksityiskohdista, joita nyt voivat paremmin ymmärtää ne, jotka huolellisen tutkimisen kautta ovat saaneet selvän käsityksen tabernaakkelin suunnitelmasta yleensä, siihen kuuluvasta palveluksesta ja sen esikuvallisesta merkityksestä.

Pylväät, jotka seisoivat ”esikartanolla” ja kannattivat valkoista, ympäröivää kangasta, esikuvanasivat vanhurskautettuja uskovaisia; ja esikartano kuvasi, niin kuin jo olemme nähneet, vanhurskautettua tilaa. Pylväät olivat puuta, siis turmeltuvaa ainetta, mikä merkitsee, että ne ihmiset, joita nämä kuvasivat, eivät ole todella täydellisiä inhimillisinä olentoina; sillä kun inhimillistä täydellisyyttä esikuvallisesti kuvattiin kuparilla, niin olisi näiden pylväidenkin, esikuvatakseen todellisesti täydellisiä ihmisiä, pitänyt olla joko kokonaan kuparia, tai ainakin päällystettyjä tällä metallilla. Mutta vaikka ne olivat puusta tehdyt, seisoivat ne kuparisissa jalustoissa, josta me opimme, että vaikka ne todellisuudessa ovat epätäydellisiä, on niillä kuitenkin täydellisten ihmisten asema. Olisi mahdollista enää tämän selvemmin esikuvata vanhurskaaksi tekemistä uskon kautta.

Valkoinen kangasaita, jota nämä pylväät kannattivat ja joka muodosti esikartanon, kuvasi hyvin samaa vanhurskauttamista eli puhtautta. Näin pitäisi vanhurskautettujen alituisesti maailman (”leirin”) silmissä pitää yllä tätä valkoista liinavaatetta, Kristuksen vanhurskautta, peitteenään.

Hopeiset koukut, joilla pylväät kannattivat kangasaitaa, esikuvanasivat totuutta. Hopea kuvaa ylimalkaan totuutta. Vanhurskautetut uskovaiset, esikuvattuina esikartanon pylväillä, voivat todella ja totuudenmukaisesti vaatia, että Kristuksen vanhurskaus peittää kaikki heidän epätäydellisyytensä. (2 Moos. 27:11-17) Kuitenkin voivat he ainoastaan totuuden avulla säilyttää tämän vanhurskauttamisensa.

Oven pylväät tabernaakkelin sisäänkäynnissä — ”oven” luona ”pyhään” — olivat ensimmäisen esiripun peittämät. Ne olivat täysin erilaisia kuin esikartanon pylväät ja esikuvanasivat ”uusia luomuksia Kristuksessa” — vihkiytyneitä pyhiä. Erilaisuus näiden ja esikartanon pylväiden välillä merkitsee erilaisuutta vanhurskautettujen uskovaisten ja pyhitettyjen uskovaisten tilan välillä. Me olemme nähneet, että vanhurskaaksi tehdyn ihmisen vihkiytyminen kuolemaan asti, on tie ”pyhään” — astuminen sisään inhimillisen tahdon ja lihallisen mielen kuoleman kautta, joka on ensimmäinen esirippu. Niin muodoin pitäisi näiden pylväiden kuvata tätä muutosta, ja sitä ne myös kuvaavat; sillä ne olivat päällystetyt kullalla, joka esikuvaa jumalallista luontoa. Se, että ne pantiin kupariin jalustoihin, esikuvasi sitä, että ”meillä on tämä aarre [jumalallinen luonto] saviastiois-

sa” (2 Kor. 4:7), so. meidän uusi luontomme perustuu ja lepää edelleenkin vanhurskaudessa ihmisyydessämme. Me näemme, että tämä täydellisesti vastaa sitä, mitä me huomaamme pyhän esikuvaavan, nimittäin että me olemme uusien luomusten asemassa, vaikka emme vielä ole täydellisiksi tehtyjä. — 2 Moos. 26:37

Oven pylväät ”kaikkein pyhimmässä” olivat heti toisen ”esiripun” sisäpuolella. Nämä kuvasivat niitä, jotka ovat astuneet kokonaan lihan (esiripun) tuolle puolen henkiti-lan täydellisyyteen. Nämä pylväät oli tehty siten, että ne täydellisesti valaisivat tätä asiaa. Ne olivat päällystetyt kullalla, mikä kuvaa jumalallista luontoa, mutta eivät seisoneet kuparijalustoissa — eivät enää ole riippuvaisia mistään inhimillisistä ehdoista. Ne olivat asetetut hopeajalustoihin (todellisuuteen, totuuteen), joka näyttää sanovan meille: kun tulette tämän esiripun sisäpuolelle, niin olette täydelliset — todellisia uusia luomuksia. — 2 Moos. 26:32

Kultainen pöytä pyhässä, jonka päällä näkyleivät olivat, esikuvassivat seurakuntaa kokonaisuudessaan, Jeesus ja apostolit siihen luettuina — kaikki Kristuksessa pyhitetyt, jotka palvelevat levittämällä ”elämän sanaa”. (Fil. 2:16) Todellisen seurakunnan suuri työ tänä aikana on ollut ruokkia, vahvistaa ja valistaa kaikkia, jotka ovat astuneet henkiseen tilaan. Kristuksen morsiamen tulee valmistaa itsensä. (Ilm. 19:7) Todistaminen maailmal-le nykyisenä aikakautena on vähemmän merkityksellinen. Maailman täydellinen siunaa-minen tulee tapahtumaan Jumalan määräämänä ”oikeana aikana”, sen jälkeen kun evan-geliumikausi (vastakuvallinen sovituspäivä syntiuhreineen) on ensin loppuun kulunut.

Kultainen kynttilänjalka eli lampunjalka, joka seiso i vastapäätä kultaista pöytää, ja josta kaikki pyhässä sai valoa, oli kullasta ja se oli taottu yhdestä ainoasta kappaleesta. Siinä oli seitsemän haaraa, joissa jokaisessa oli lamppu. Lamppujen lukumäärä oli siis seitsemän — täydellisyyden luku. Tämä edusti täydellistä seurakuntaa, alkaen päästä, Jeesuksesta, aina ”pienen lauman” viimeiseen jäseneseen asti, minkä hän valitsee ihmisis-tä, jumalallisen (kulta) luonnon osallisuuteen. Herramme sanoo: ”Ne seitsemän lampun-jalkaa ovat ne seitsemän seurakuntaa” (Ilm. 1:20) — yksi ainoa seurakunta, jonka seitse-mää eri vaihetta eli kehitysastetta kuvattiin Vähä-Aasian seitsemällä seurakunnalla. (Ilm. 1:11) Niin tämä kynttilänjalka merkitsi koko esikoisseurakuntaa — ei nimikirkkoa vaan todellista seurakuntaa, jonka jäsenien nimet ovat kirjoitetut taivaassa — todellisia valon-kantajia — ”kuninkaallista papistoa”.

Kynttilänjalalla oli kaunis muoto. Se oli tehty sillä tavalla, että siinä oli vuoroin kukka ja vuoroin hedelmä katkeamattomana nauhana — tämä esikuvaa, että totinen seurakunta on sekä ihana että hedelmää kantava alusta loppuun asti. Lamppu, joka oli jokaisen haaran yläpäässä, oli mantelin muotoinen. Mitä tämä merkitsi, näemme tarkastellessam-me Aaronin sauvan merkitystä.

Valaistusaine, jota käytettiin näissä lampuissa, oli ”puristettua” eli puhdistettua oliivi-öljyä. Lamput pidettiin aina palamassa. Tämä öljy esikuvasi pyhää henkeä ja sen valo edusti pyhää valaistumista — totuuden henkeä. Ainoastaan papeilla oli hyötyä sen anta-masta valosta, sillä kenenkään muiden ei sallittu nähdä sitä tai käyttää hyväkseen sen valoa. Tällä tavalla esikuvattiin Jumalan henki tai mieli, joka annetaan seurakunnalle, jotta se tulisi valaistuksi Jumalan salaisuuksissa, jotka ovat täydellisesti peitettyt luonnolli-

selta ihmiseltä (1 Kor. 2:14), vaikka hän olisi uskovainen — vanhurskautettu ihminen (leviitta). Ei kenenkään muun paitsi todella vihkiytyneiden, ”kuninkaallisen papiston”, anneta nähdä tähän syvempään valoon, joka on kätkeytyneenä ”pyhässä”. Papeilla (Kristuksen vihkiytyneellä ruumiilla) on aina pääsy ”pyhään”; se on heidän etunsa ja oikeutensa ja se on heille tarkoitettu. (Hebr. 9:6) Leviitat eivät voi nähdä sinne sisälle, sillä inhimillisen mielen esirippu on heidän ja näiden pyhien asioiden välillä; ja ainoa keino, minkä kautta voi saada pois tämän mielen, on, että kokonaan vihkiytyy ja uhraa inhimillisen tahtonsa ja luontonsa.

Ylimmäisen papin Aaronin — ja myöhemmin hänen poikansa, jotka seurasivat häntä hänen jälkeensä samassa virassa, tuli joka aamu ja ilta puhdistaa ja täyttää lampun. (2 Moos. 27:20,21; 30:8) Näin täyttää myös meidän ylimmäinen pappimme meitä joka päivä yhä enemmän Kristuksen mielellä ja puhdistaa pois vanhan luonnon kuonan — siitä sydäimestä, jonka kautta pyhä henki vaikuttaa ja toimii.

Vastakuvalliset papit ja leviitat

Emmekö kummastu toisinaan nähdessämme, että muutamat uskonnolliset ihmiset eivät saata käsittää muita kuin luonnollisia asioita — eivätkä huomata syvempiä henkisiä totuuksia sanassa? Emmekö ihmettele, miksi he saattavat käsittää luonnollisten ihmisten ennalleenasettamisen, mutta eivät voi nähdä jumalallista, taivaallista kutsua? Syyn tähän näyttävät ne opetukset, joita tabernaakkeli antaa meille. He ovat veljiä vanhurskauttamisessa, he ovat ”uskon huonekuntaa”, mutta he eivät ole veljiä Kristuksessa — eivät kokonaan vihkiytyneitä eivätkä uhraajia. He ovat leviittoja ja asustavat ”esikartanolla”. He eivät ole koskaan vihkiytyneet papeiksi uhraamaan inhimillisiä oikeuksiansa ja etujansa, josta seuraa, etteivät he voi päästä ”pyhään”, eivätkä myöskään nähdä niitä esineitä, jotka ovat valmistetut ainoastaan pappisluokkaa varten. ”Mitä [luonnollinen] silmä ei ole nähnyt, eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut, ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat, sen on Jumala ilmoittanut meille [jotka vihkiytymisen kautta olemme tulleet ”uusiksi luomuksiksi”, kutsutut jumalallisen luonnon osallisuuteen] henkensä [lampun valon] kautta, sillä henki tutkii kaikki, Jumalan [kätkeyt] syvyydetkin”. — 1 Kor. 2:9,10

Nimikirkko on aina sulkenut helmaansa niin hyvin vanhurskautettuja kuin pyhitettyjäkin — sekä leviittoja että pappeja — yhtä hyvin kuin ulkokullattujakin. Eräät osat apostoli Paavalin kirjeissä kohdistettiin vanhurskautettuun luokkaan, leviittoihin, jotka eivät olleet kokonaan vihkiytyneitä. Sen vuoksi kirjoittaa hän galatalaisille, että ”ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omat, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen.” (Gal. 5:24) Hän näyttää sillä viittaavan, että heissä oli vain muutamia, jotka olivat suostuneet evankeliumin kutsumuksen mukaan uhraamaan — ristiinnaulitsemaan lihansa.

Samalla lailla hän kirjoittaa myös Roomalaisille (12:1); ”Niin minä Jumalan armahtavan laupeuden kautta [ilmoitettuna Kristuksen kautta vanhurskauttamisessamme] kehoitan teitä veljet [uskovaiset — vanhurskautetut uskon kautta Kristukseen — leviitat], antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi [että te vihkiydytte kokonaan ja siten tulette papeiksi].” Kaikki, jotka sydäimestään luopuvat synnistä ja

vastaanottavat Jumalan armon Kristuksessa, vanhurskautetaan vapaasti uskon kautta häneen. Jumala vastaanottaa heidät ja lukee heidät synnittömiksi ja pyhiksi; ja sellaisia uhraajia ja heidän uhrejaan on Jumala selittänyt Kristuksen kautta vastaanottavansa tänä sovituspäivänä (evankeliumikautena) siihen asti kunnes kuninkaallisen papiston valittu joukko on tullut täysilukuiseksi. ”Nyt on otollinen aika” — aika, jolloin sellaisia uhreja vastaanotetaan. On totta, kuten olemme juuri nähneet, että Jumala vastaanottaa maailmalta uhreja ja se tulee aina olemaan kaikille ainoa oikea asia tehdä — antaa Herralle olemuksensa, jonka hän on ostanut. Mutta kun tämä aikakausi on loppunut, ei kenenkään sallita enää uhrautua kuolemaan ja kärsimyksiin. Sellaiset uhrit tulevat mahdottomiksi sen jälkeen, kun uusi aikakausi ja sen säännöt ovat alkaneet.

Ensimmäisissä seurakunnissa oli nähtävästi suurempi joukko, jotka eivät olleet vihkiytyneitä kuolemaan ja niin muodoin eivät kuuluneet vastakuvalliseen ”kuninkaalliseen papistoon”, vaan olivat ainoastaan leviittoja, jotka tekivät pyhäkön palvelustyötä, mutta eivät uhranneet; ja tätä saattaa sanoa vielä paljon suuremmassa määrässä uudenaikaisesta maailmallisesta sekoituksesta, nykyajan eksyksissä olevasta ”Baabelista”.

Kun katsomme taaksepäin esikuvaan laissa, huomaamme, että 8580 leviittaa oli asetettu esikuvalliseen palvelutyöhön, kun sitä vastoin ainoastaan viisi pappia oli asetettu esikuvalliseen uhraamistyöhön. (4 Moos. 4:46-48; 2 Moos. 28:1) Saattaahan olla mahdollista, että tämä, yhtä hyvin kuin monet muutkin yksityiskohdat ”varjossa” olivat tarkoitettut ainoastaan valaisemaan, kuinka suureksi suhde tulisi vanhurskautettujen uskovaisten ja uhrautuvaisten vihkiytyneitten välillä. Vaikka nimiseurakunta nyt käsittää miljoonia jäseniä, näyttää kuitenkin olevan selvää, kun otamme lukuun kaikki tekopyhätkin, että ainoastaan yksi jokaisesta tuhannestaseitsemästasadasta jäljellä olevasta voidaan ajatella olevan elävä uhri (vaikka se on pieni määrä, se kuitenkin käy yhteen esikuvan kanssa), että Herra ei erehtynyt sanoessaan, että he (”kuninkaallinen papisto”), jotka vastaanottaisivat valtakunnan, olisi vain ”pieni lauma”. (Luuk. 12:32) Ja kun muistamme, että Herra hävitti kaksi näistä viidestä papista, mikä oli esikuva siitä kuolemasta¹, joka tulee kohtaamaan välinpitämättömiä ja uskottomia pappeja, niin huomaamme, että kolme pappia 8580 leviittaa kohti tekee ainoastaan yhden 2860 kohti.

Se seikka, että me näemme uskovaisia, jotka koettavat luopua synneistään, ei ole itsessään mikään todistus siitä, että nämä olisivat ”pappeja”; sillä leviittojen yhtä hyvin kuin pappienkin täytyi saada kokea ”sydämen ympärileikkaus” — ”poispanemalla lihan saastaisuudet (synnit)”. Kaikkea tätä kuvattiin ”esikartanolla” olevalla pesuastialla, jossa niin hyvin papit kuin leviitatkin peseytyivät. Ei myöskään nöyrä, hiljainen, hyväntahtoinen ja hyvä siveellinen henki ole aina todistuksena siitä, että on vihkiytynyt Jumalalle. Nämä ominaisuudet kuuluvat täydelliselle luonnolliselle ihmiselle (Jumalan kuvalle), ja

1 Kun saavutamme selvemmän ymmärryksen, että kaikilta, joille koskaan suodaan ikuinen elämä millä tahansa tasolla, vaaditaan oikean luonteen saavuttamista, ja kuinka harvat näyttävät pyrkivän vakavasti saavuttamaan täydellistä rakkautta tai yrittävän tehdä sitä hallitsevaksi periaatteeksi elämässään, meidän täytyy ihmetellä, eikö Aaronin kahta poikaa, jotka Herra tuhosi, ollut tarkoitettu kuvaamaan sitä suurta osaa vihkiytyneistä ja hengestä siinestä, jotka eivät ole saavuttaneet riittävän korkeaa sydämen tasoa ja jotka eivät näin ollen tule olemaan minkään elämän arvoisia, vaan päinvastoin, tulee vaipumaan unohduksiin — toiseen kuolemaan.

joskus tällaiset ominaisuudet ovat osittain säilyneet sen häviönkin jälkeen, joka oli seurauksena lankeemuksesta. Nimiseurakunnassa pidetään kumminkin usein tällaisia merkkejä todistuksina täydellisestä vihkiytymisestä.

Jopa silloin, kun me näemme, että uskovaiset osoittavat itsensä kieltämistä jossakin hyvässä tarkoituksessa valtiollista tai siveellistä parannustyötä varten, niin ei se ole mikään merkki siitä, että he olisivat vihkiytyneet Jumalalle, vaikka se todistaa, että he ovat vihkiytyneet jollekin työlle. Jumalalle vihkiytynyt sanoo: Mitä työtä hyvänsä, ja missä hyvänsä! ”Sinun tahtosi, minun Jumalani, teen minä mielelläni.” Tapahtukoon sinun tahtosi sinun tavallasi! Saamme olla varmat siitä, että Jumalalle vihkiytynyt koettaa saada selville hänen suunnitelmansa, joka on ilmoitettu hänen sanassaan, että hän (vihkiytynyt) voisi tulla hänen käytettäväkseen ja hänen palvelukseensa sen suunnitelman mukaisesti, minkä hän on tehnyt ja ilmisaattanut.

Älkäämme siis ihmetelkö, että niin harvat koskaan ovat saaneet nähdä tabernaakkelin ihanuuksia; ainoastaan papit voivat nähdä niitä. Leviitat voivat tuntea ne ainoastaan siten, miten ovat kuulleet niistä puhuttavan. He eivät ole koskaan nähneet sitä salattua valoa ja kätettyä ihanuutta, eivät koskaan syöneet ”näkyleipää” eli ”olemassaolon leipää”, eivätkä koskaan uhranneet hyvänhajuista suitsutusuhria ”kultaisella alttarilla”. Saadakseen nauttia kaikesta tästä, täytyy heidän kulkea ”esiripun” kautta — heidän täytyy kokonaan vihkiytyä Jumalalle sovituspäivän uhreiksi.

Kultainen alttari ”pyhässä” näyttää esikuvaavan ”pientä laumaa”, vihkiytynyttä seurakuntaa sen nykyisessä uhraamistilassa. Tältä alttarilta nousee suloinen suitsutus, joka on otollinen Jumalalle Jeesuksen Kristuksen kautta — se on pappien mieluinen palvelus, heidän kiitoksensa, heidän aulis kuuliaisuutensa — kaikki, mitä he ikinä tekevät Jumalan kunniaksi. Ne, jotka näin uhraavat Jumalalle otollista suitsutusta (1 Piet. 2:5), tulevat hyvin lähelle Isäänsä — lähelle sitä ”esirippua”, joka erottaa heidät ”kaikkein pyhimmästä”; ja jos heillä on joku toivomus tehtävänä, voidaan se tehdä pyhän suitsutuksen yhteydessä; ”paljon suitsuketta ... pantavaksi kaikkien pyhien rukouksiin.” (Ilm. 8:3) Sellaisten Jumalan pappien rukoukset ovat voimallisia. Meidän Herramme Jeesus piti aina suitsutuksen palamassa, ja hän saattoi sanoa: ”Minä kyllä tiedän sinun aina kuulevan minua.” (Joh. 11:42) Näin tulevat myös alipappien, ”hänen ruumiinsa jäsenten”, rukoukset aina kuulluiksi, jos he yhä uhraavat uskon, rakkauden ja kuuliaisuuden suitsutusta Jumalalle. Ei kukaan, joka ei tällä tavalla täytä liittoaan, voi odottaakaan, että hänen rukouksensa tulisivat kuulluiksi. ”Jos te pysytte minussa, ja minun sanani [minun opetukseni] pysyvät teissä, niin anokaa, mitä ikänä tahdotte, ja te saatte sen.” (Joh. 15:7) Meidän rukoustemme ja toivomustemme opastajana täytyy välttämättä olla selvä käsitys Kristuksen opetuksista, ettemme ”rukoilisi väärin” ja vastoin Jumalan suunnitelmaa, mikä selvästi osoitetaan meille edellisellä lauseella; mutta tämä otetaan huomioon ainoastaan aniharvoin.

Esikuvien kautta, joita edellä olemme tarkastelleet, olemme oppineet jonkin verran siitä kirkkaudesta, joka on ”kaikkein pyhimässä” (täydellisessä, jumalallisessa tilassa), mihin ei yksikään ihminen taida tulla (1 Tim. 6:16), mutta johon uudet luomukset Kristuksessa Jeesuksessa, jotka ovat tehdyt osallisiksi jumalallisesta luonnosta, lopullisesti tule-

vat, sitten kun koko Kristus-ruumis, kuninkaallinen papisto, on lopettanut suitsuttamisensa ja hyvän hajun pilvi menee heidän edellään Jehovan luo, jotta he voisivat elää esiripun toisella puolella ja olla otollisia Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, heidän Herransa kautta.

Kaikkein pyhimässä

Liitonarkki eli ”todistuksen arkki” oli ainoa esine, mikä löytyi kaikkein pyhimästä. (Katso Hebr. 9:2-4) Sen nimi viittaa siihen, että se valaisee koko Jehovan suunnitelmaa, minkä hän itsekseen oli suunnitellut jo ennen luomisen alkua – ennen kuin pieninkään yksityiskohta hänen suunnitelmastaan alkoi toteutua. Se edusti Jumalan iankaikkista tarkoitusta, hänen ennen määrättyä järjestystään, antaa armonsa rikkauden tulla ihmiskunnan hyväksi Kristuksessa (päässä ja ruumiissa) – joka on ”kätkeyty salaisuus”.² Liiton arkki esikuvasi Kristusta Jeesusta ja hänen morsiantaan, pientä laumaa, joka tulee osalliseksi jumalallisesta luonnosta, ja jolle annetaan suuri voima ja kunnia, joka on meidän korkean kutsumme voittopalkinto – se ilo, joka oli meidän Herramme edessä, ja joka on kaikkien hänen ruumiinsa jäsenten edessä.

Niin kuin aiemmin on kerrottu, oli ”arkki”, suorakulmainen, kullalla päällystetty arkku, mikä esikuvasi jumalallista luontoa, joka lahjoitetaan kirkastetulle seurakunnalle. Se sisälsi molemmat laintaulut (5 Moos. 31:26), Aaronin viheriöitsevän sauvan (4 Moos. 17:8), ja kultaisen manna-astian (2 Moos. 16:33). Laki näytti, että Kristus täyttäisi täydellisesti Jumalan täydellisen lain kaikki vaatimukset, ja myös, että laillinen valta annettaisiin hänelle lain täytäntöönpanijana.

Lain vaatima vanhurskaus tuli todella täytetyksi meidän päämiehessämme, ja se luetaan täytetyksi myös kaikissa uusissa luomuksissa Kristuksessa, jotka eivät vaella lihan vaan hengen mukaan, niissä, jotka vaeltavat kuuliaisina uudelle mielelle. (Room. 8:1) Kun heikkoudet, jotka seuraavat vanhaa luontoa, jonka me joka päivä ristiinnaulitsemme, kerran ovat tulleet peitetyiksi meidän lunastushinnallamme, ei niitä enää meille uusina luomuksina lueta, niin kauan kuin me pysymme Kristuksessa.

Kun on kirjoitettu, että ”lain vaatima vanhurskaus on täytetty meissä”, niin luetaan se meille ikään kuin me jo olisimme saavuttaneet juoksumme päämäärän (täydellisyyden), koska me vaellamme hengellisen täydellisyyden mukaan tai sitä kohti; ja kun me olemme saavuttaneet sen, niin olemme ”kaikkein pyhimässä”, jota kuvattiin liiton arkilla.

Arkin sisältö

”Aaronin viheriöitsevä sauva” osoitti valittua luonnetta kaikissa Kristuksen ruumiin jäsenissä, jotka kuuluvat ”kuninkaalliseen papistoon”. Jos me luemme 4 Moos. 17, niin havaitsemme viheriöitsevän sauvan tarkoituksen olleen, että Jehova otti Aaronin ja hänen poikansa – esikuvallisen papiston, joka merkitsi Kristusta ja hänen seurakuntaansa – ainoiksi, joiden tuli toimittaa papin välittäjävirkaa. Sen vuoksi esikuvasi tämä sauva kuninkaallisen papiston – Kristuksen, pään ja ruumiin – otollisuutta. Sauva viheriöitsi ja kantoi manteleita. Mantelipuulla on se ominaisuus, että hedelmäsilmut puhkeavat ennen

2 Katso Raamatuntutkielmien 1. osa, 5. luku.

kuin lehdet. Niin myös ”kuninkaallisella papistolla”; he uhraavat ja alkavat kantaa hedelmiä, ennen kuin tunnustuksen lehdet tulevat näkyviin.

Kultainen manna-astia esikuvasi kuolemattomuutta, joka on yksi Kristuksen ominaisuuksista. Epäilemättä tarkoittaa Herramme Jeesus tätä, kun hän sanoo: ”Sille, joka voittaa, minä annan salattua mannaa.” — Ilm. 2:17

Manna oli se leipä, joka tuli alas taivaasta ylläpitämään Israelin henkeä. Se esikuvasi elävää leipää, jolla Jumala on varustanut maailman Kristuksen kautta. Mutta niin kuin israelilaisten oli välttämätöntä joka päivä koota mannaa omaksi tarpeekseen, ettei heidän tarvitsisi nähdä nälkää ja puutetta, niin on myös maailmalle välttämätöntä alituisesti etsiä elämän ja armon varastoa, jos he tahtovat saada elää iankaikkisesti.

Niille, jotka tulevat Kristuksen kanssaperillisiksi, voidellun ruumiin jäseniksi, tarjoaa Jumala erityistä mannaa, ”salattua mannaa”, joka on samaa laatua, mutta kuitenkin erilaista kuin se, jota toisille annetaan. Eräs erikoisuus sillä mannalla, jota astiassa säilytettiin, oli, että se oli turmeltumatonta; siten se hyvin valaisee sitä kuolemattomuuden ja turmeltumattomuuden tilaa, joka on luvattu kaikille ”siemenen” jäsenille — joka on seurakunta. Se manna, jota annettiin Israelille ravinnoksi ei ollut turmeltumatonta ja sitä oli sen vuoksi koottava joka päivä. Näin kaikille ”kuuliaisille” ihmisille, jotka lopulta tulevat tunnustettaviksi todellisiksi israelilaisiksi, tullaan tarjoamaan iankaikkista elämää, mutta se on ehdollista, ylläpidettyä ja uudistettua elämää, kun sitä vastoin pieni lauma, ne, jotka nykyisten epäedullisten olosuhteiden vallitessa ovat uskollisia ”voittajia”, saavat turmeltumattoman osan — kuolemattomuuden. — Ilm. 2:17

Tällä tavalla kuvattiin/esitettiin kultaisen arkin kautta sitä kirkkautta, joka ilmestyy jumalallisessa Kristuksessa. Viheriöitsevä sauva kuvattiin Jumalan valittua papistoa; lain taulut kuvasivat vanhurskasta tuomaria; turmeltumaton manna kultaisessa astiassa kuvasi kuolemattomuutta, jumalallista luontoa. Tämän arkin ylitse, muodostaen sille kannen, oli asetettu

”Armoistuin”, kokonaan kullasta tehty levy. Sen kummassakin päässä, ja muodostetut samasta metallikappaleesta, oli kaksi kerubia kohotetuin siivin, ikään kuin lentoon valmiina, ja kasvot käännettyinä levyn keskustaa kohden, jonka päällä ne seisoivat. Kirkas valo kerubien välissä armoistuimella kuvasi Jehovan läsnäoloa.

Samoin kuin arkki kuvasi Kristusta, niin kuvasi ”armoistuin”, kirkkauden valo ja kerubit yhdessä Jehova Jumalaa — ”Jumala on Kristuksen pää.” (1 Kor. 11:3) Jehova on tässä, niin kuin Kristuskin, kuvattu esineitten kautta, jotka valaisevat hänen luonteensa ominaisuuksia. Valo, jota kutsuttiin ”shekinakirkkaudeksi”, kuvasi Jehovaa itseään, koko maailmankaikkeuden valona, niin kuin Kristus on maailman valo. Tämä on runsain määrin todistettu monilla raamatunlauseilla, ”jonka valtaistuinta kerubit kannattavat, ilmesty kirkkaudessaasi.” — Ps. 80:1; 1 Sam. 4:4; 2 Sam. 6:2; Jes. 37:16

Ihmisluonto ei voi astua Jehovan läheisyyteen; tästä syystä täytyy kuninkaallisten pappien, pään ja ruumiin, esikuvattuna Aaronissa, tulla uusiksi luomuksiksi, ”osallisiksi jumalallisesta luonnosta” (sitten kun ovat ristiinnaulinneet ja haudanneet inhimillisen luontonsa), ennen kuin voivat astua tämän sanomattoman kirkkauden läheisyyteen.

Kultalaatta, jota kutsuttiin ”armoistuimeksi” (eli oikeammin sovitusistuimeksi, syystä että ylimmäinen pappi pirskontti sen päälle uhrien verta, mikä sovitti eli tyydytti jumalallisen oikeuden vaatimukset), esikuvasi pääominaisuutta Jehovan luonteesta, nimittäin oikeutta. Jumalan valtaistuin on perustettu oikeudelle. ”Vanhurskaus ja oikeus on sinun istuimesi perustus.” — Ps. 89:15; Job 36:17; 37:23; Jes. 56:1; Ilm. 15:3

Apostoli Paavali käyttää kreikkalaista sanaa, joka merkitsee armoistuin tai sovitusta (*hilasterion*), kun hän, tarkoittaen Herraamme Jeesusta, sanoo: ”Jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi ... osoittaaksensa vanhurskauttaan ... jotta itse olisi vanhurskas, ja vanhurskauttaisi sen, joka on Jeesuksen uskosta.” (Room. 3:25,26) Ajatus tässä on sopu-
soinnussa edellisen esityksemme kanssa. Oikeus, viisaus, rakkaus ja voima kuuluvat Jumalalle yhtä hyvin kuin se suunnitelma, jonka kautta nämä ominaisuudet yhdessä toimivat ihmissuvun pelastukseksi; sillä Jumala näki hyväksi, että kaikki hänen oma täyteytensä asuisi hänen rakkaassa Pojassansa ja että Herramme Jeesus edustaisi Jumalaa koko ihmiskunnan edessä. Siten esikuvassa ylimmäinen pappi, kun hän tuli ulos kaikkein pyhimmästä, hän oli Jehovan oikeuden, viisauden, rakkauden ja voiman elävä edustaja ihmisten edessä — hän oli Jumalan armon, anteeksiannon ja sovituksen elävä edustaja. Vaikka jumalallinen olento on kätkeyty ja näkymätön ihmissilmille, tulevat hänen jumalalliset ominaisuutensa paljastettaviksi kaikille ihmisille meidän suuren ylimmäisen pappimme kautta, joka elävänä armoistuimena tämän aikakauden lopulla tulee ihmiskuntaa lähelle ja antaa kaikkien ymmärtää Jumalan armon rikkauden.

Kaksi kerubia kuvaavat kahta muuta ominaisuutta Jehovan luonteessa, sellaisena kuin se on ilmoitettu hänen sanassaan, nimittäin jumalallista rakkautta ja jumalallista voimaa. Nämä ominaisuudet — hänen oikeutensa, joka on perusperiaate, sekä hänen rakkautensa ja voimansa, jotka ovat samaa laatua eli olemusta sekä johtuvat oikeudesta, ovat täydellisessä sisäisessä sopu-
soinnussa keskenään. Ne ovat kaikki tehdyt yhdestä kappaleesta; ne ovat kauttaaltaan yhtä. Rakkautta ja voimaa ei voida harjoittaa, ennen kuin oikeus on tullut täydellisesti tyydytetyksi. Silloin lentävät ne heti auttamaan, nostamaan ja siunaamaan. Heidän siipensä olivat valmiina lentoon, mutta odottavat, katse käännettynä ”armoistuimeen” päin, oikeutta kohti, saadakseen tietää, milloin he saisivat lähteä liikkeelle.

Kun ylimmäinen pappi astui sisään sovitusuhrien veren kanssa, hän ei pirskontanut sitä kerubien päälle. Ei, ei Jumalan rakkaus enemmän kuin Jumalan voimakaan vaatinut itselleen uhria; sen vuoksi ylimmäisen papin ei tarvinnut pirskontaa kerubeja. Jumalan oikeus on se, joka ei millään tavalla tahdo vapauttaa rikollista. Juuri oikeus sanoi: ”Synnin palkka on kuolema.” Kun sen tähden ylimmäinen pappi maksaisi lunnaat syntisen edestä, niin se oli maksettava oikeudelle. Sen tähden olikin sopivaa, että veri pirskotettiin ”armoistumelle” — sovitukselle.

Rakkaus aiheutti koko lunastussuunnitelman. Juuri sen tähden, että Jumala niin rakasti maailmaa, lähetti hän ainosyntyisen Poikansa lunastamaan sen maksamalla lunastushinnan oikeudelle. Näin on rakkaus ollut vaikuttamassa valmistaen lunastuksen aina siitä asti, kun synti ilmestyi, niin, jo ”ennen maailman perustamista”. — 1 Piet. 1:20

”Rakkaus keksi keinon
kapinallisen ihmisen pelastukseksi

Kun sovituspäivän uhrien (härän ja kauriin) uhraaminen on suoritettu loppuun asti, jää rakkaus nähdäkseen suunnitelmansa seuraukset. Kun veri on pirskotettu, huutaa oikeus: Nyt on kylliksi; se on täytetty! Silloin tulee hetki, jolloin rakkaus ja voima voivat toimia, ja pian ne nostavat siipensä ja lentävät matkaansa siunaamaan lunastettua sukukuntaa. Kun oikeus on tyydytetty, aloittaa voima tehtävänsä, joka on yhtä laaja kuin rakkaudenkin, käyttäen samaa lähdettä — Kristusta, joka on jumalallisen suosion Arkki tai turvasäilytyspaikka.

Sukulaisuus ja yhteys tämän jumalallisen perheen kesken — Pojan ja hänen morsiamensa, jota arkki kuvasi, sopusoinnussa ja ykseydessä Isän kanssa, jota kansi kuvasi — oli osoitettu sen kautta, että ”armoistuin” oli arkin kansi ja siten osa siitä — sen ylin osa tai pää. Niin kuin Jeesus Kristus on seurakunnan pää, niin on Jumala täydellisen Kristuksen pää. (1 Kor. 11:3) Tämä on se ykseys, jota Jeesus rukoili sanoen: ”En maailman edestä rukoile, vaan niiden edestä, jotka olet antanut minulle” — ”että he kaikki olisivat yhtä, niinkuin sinä, Isä, olet minussa ja minä olen sinussa, että hekin meissä yhtä olisivat, jotta maailma uskoisi sinun lähettäneen minut.” — Joh. 17:9,21

Tahraton pappi

Sekin on hyvin merkittävää, ettei kukaan papiston jäsen, jolla oli joku ruumiin vika silmissä, nenässä, käsissä, jaloissa tai jossain muussa ruumiin osassa, saanut palvella pappina (ylimmäisenä pappina), eikä myöskään kukaan, jolla oli joku jäsen liikaa, esim. sormi tai varvas.

Tästä opimme, että jokainen jäsen kirkastetussa Kristus-ruumiissa tulee olemaan täydellinen — mitään ei puutu. Opimme myös, että tässä ”pienessä laumassa” ei ole ainoatakaan liikaa eikä ainoatakaan vaille, vaan täsmälleen ennen tunnettu ja ennen määrätty luku. Kun Kristuksen ruumis kerran on täydellinen, ei siihen enää lisätä mitään — eikä vähennetä. Kaikki, jotka ovat tulleet ”kutsutuiksi” korkealla kutsulla tulla Kristuksen ruumiin jäseneksi, ja jotka ovat vastaanottaneet kutsun, koettakoot sen vuoksi vakavasti pyrkiä tekemään kutsumisensa ja valitsemisensa ”pienen lauman” jäsenenä lujaksi, kilvoittelemalla niin, jotta voittaisivat palkinnon. Jos joku sellainen tulee huolimattomaksi ja kadottaa voittopalkintonsa, saa joku toinen sen hänen sijaansa, sillä ruumiin tulee olla täydellinen; siinä ei saa olla yhtään jäsentä liikaa, eikä yhtään vaillekaan. Ole varuillasi: ”pidä mitä sinulla on, jottei kukaan ottaisi [sinun] kruunuasi.” — Ilm. 3:11

”Se salaisuus, joka on ollut kätkeytynä ikuisista ajoista ja polvesta polveen”

Kol 1:26

Muutamat ovat ihmetelleet sitä, että tabernaakkelin kirkkaus ja ihanuus — sen kullatut seinät, sen kultaiset ja kauniisti koristetut kalusteet sekä sen taiteellisesti koristetut esiriput — olivat niin kokonaan peitetyt ja kätkeytynä kansan silmiltä, ja että auringonvalokin oli poissuljettu — sen ainoa valona oli pyhässä oleva lamppu ja shekinakirkkaus kaikkein pyhimmässä. Mutta tämä on täydellisesti yhtäpitävä niiden opetusten kanssa, joita

olemme saaneet tabernaakkelin jumalanpalveluksen kautta. Niin kuin Jumala peitti esikuvan ja kätki sen ihanuuden peitteiden ja karkeiden nahkojen alle, niin on myös hengellisten asiain ihanuus ja kirkkaus kätketty, ja voivat niitä nähdä ainoastaan ne, jotka tulevat vihkiytymistilaan — so. kuninkaallinen papisto. Nämä käyvät sisälle kätkettyyn mutta ihanaan asemaan, jota maailma ja kaikki ulkona seisovat eivät voi pitää arvossa. Heidän ihanat toiveensa ja heidän asemansa uusina luomuksina on kätketty muilta ihmisiltä.